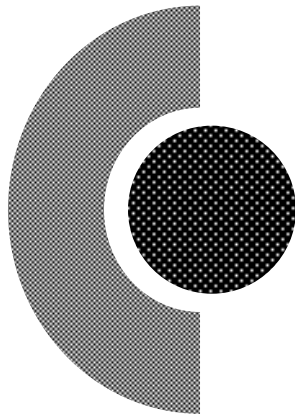

DRIEMAANDELIJKS CONTACTBLAD TUSSEN SCHOOL, GEZIN EN OUD-LEERLINGEN.
REDACTIE, LAY-OUT EN DRUKWERK: PERSONEEL EN SECRETARIAAT.
V.U. M. HILLEN, Zandgroeflaan 2 1160 BRUSSEL – AFGIFTEKANTOOR: 1160 BRUSSEL 16

België-Belgique
P.B.
1160 Brussel 16
1/4288

de uitkijk

Jaargang 39, nr. 128 – Pasen 2008

Lutgardiscollege
Zandgroeflaan 2
1160 Oudergem
www.lutgardiscollege.be

Inhoudstafel

Voorwoord	3
Hidrodoe	4
Opendeurdag	5
Culturele avond 2008	10
Een harde les	12
Latijnse opschriften in Leuven	14
De magie tussen David en Claudia	17

Ik kan mijn ogen bijna niet geloven: de tulpen staan al boven. terwijl wij nog met een sjaaltje rond de hals lopen, hebben zij al voldoende warmte en kracht ervaren om te ontluiken. Lange tijd waren ze – achter de luiken van de winter – onzichtbaar en in stilte bezig zich voor te bereiden op een nieuw leven.

Tot rust komen, op kracht komen, alle uiterlijkheid opzij zetten.

Zonder te willen moraliseren zie ik dat ook in de vasten. Elke mens heeft nood aan rust. En dat is meer dan nachtrust of een siësta. Wie leeft en ten volle wil leven moet zich stilletjes laten volstromen met nieuwe energie. In de goede grond staan, zoals een tulpenbol, en zich langzaam klaar maken om het beste van zichzelf te geven. Voldoende tijd nemen om levenskracht op te doen en niet te snel willen bloeien. Ik denk altijd: wie tulpen plant moet op z'n minst een beetje geloven.

De natuur zit zo ineen dat hij de seizoenen nodig heeft. Ook de mens heeft ze nodig. Maar gelukkig kunnen wij het moment zelf bepalen. Misschien ook ongelukkig: want de kans bestaat dat we vergeten tijd en ruimte te maken om nieuwe energie op te doen. De kans bestaat dat we alleen maar beroep doen op eigen kracht tot we helemaal opgebruikt zijn. In tegenstelling tot tulpen, kunnen mensen op zoek gaan... en verkeerde bronnen aanboren. Waar halen we onze kracht? Uit onszelf? Uit de mensen rondom ons? Of durven we verder gaan en de Schepper van het leven aanspreken? We moeten niet verlegen zijn, iedereen kan er terecht. Er is genoeg voor iedereen.

Als tulpen het kunnen... waarom wij dan niet?

Hidrodoe en het zwembad van het Netepark

De eerste week na de kerstvakantie hadden wij een projectweek rond het thema “water”. Op dinsdag 8 januari trokken we naar het watercentrum Hidrodoe in Herentals. Daar maakten we een boeiende ontdekkingsstocht door de wondere wereld van het water. We mochten heel leuke proefjes doen en zochten de antwoorden op de vragen in ons bundeltje. We kregen ook een film te zien over de vervuiling en het drinkwatertekort op onze wereldbol. We waren onder de indruk van de grote moeilijkheden die mensen hebben om aan drinkbaar water te komen en dat terwijl wij alleen maar de kraan hoeven open te draaien. De grootste waterverbruikers zijn de Amerikanen. In Zuid-Afrika zijn heel veel mensen, vooral kinderen, het slachtoffer van een gebrek aan drinkbaar water.

's Middags aten we onze boterhammen op in het watercafé. We mochten een drankje kiezen. Als je kraantjeswater koos, kreeg je een blauwe beker om mee naar huis te nemen.

's Namiddags gingen we zwemmen in het zwembad Netepark. Het leukste was de grote glijbaan. We hebben ons goed geamuseerd.

Audrey, Kelly, Felia, Daniela, Céline en Thibault, leerlingen van het eerste jaar.

En de winnaar is ...

Spanning, nijd, ontgoocheling, maar vooral glunderende gezichten waren er te zien bij de Oscarwinnaars van het Lutgardiscollege. Op 1 maart werden naar jaarlijkse gewoonte de prijsbeesten op het podium geplaatst tijdens de opendeurday. Ondanks een staking van de scenaristen, straalden de sterren als nooit tevoren.

In Zaal 1, het chemielokaal, kregen we een stukje “The Da Vinci Code” te zien. Met enkele experimenten werden de vakken biologie, chemie en fysica bij het brede publiek bekend gemaakt en de leerkrachten bleven

professioneel glimlachen wanneer de natuurwetten even niet meewerkten. Mevrouw Casteels liet het alleszins niet aan haar hart komen.

Zin om na de biologiedissectie nog iets te eten? Zaal 2 bood een stukje uiterst licht verteerbare Louis de Funès aan: “L’aile ou la cuisse”. In de praktijk kwam het erop neer dat een bezoeker geblinddoekt aan een smaakherkenningsproef werd onderworpen. Een ander spelletje bestond uit het combineren van regio’s met de juiste streekproducten. De leerlingen hadden mooie collages gemaakt van hun “plat préféré”, waaruit bleek dat de “bolo”, de spaghetti bolognaise, zeer populair is.

In Zaal 3 werden we geconfronteerd met een aantal berekeningen, geïnspireerd op de film “A beautiful mind”. De moeilijkheidsgraad van het vak wiskunde indachtig, kwamen er bij mij spontaan herinneringen op aan films als “Apocalypse Now”, “Der Untergang”, “The longest day” en “A bridge too far”. De leerkrachten hadden alleszins hun best gedaan om het vak in een positief daglicht te plaatsen, getuige de als bomen verklede geometrische figuren (u moet het zien, het heeft zelfs een naam: “Het bos van Pythagoras”).

Meer knutselwerk in Zaal 4, de montagekamer, waar de leerkracht PO haar

best deed om de tekeningen van de creatieve leerlingen in de verf te zetten. Ik zag er een hele reeks geanimeerde kippen en een paar landschappen, naast een serie collages. Wie weet, kan een van die werkjes later geveild

worden aan een recordprijs nadat het in het Stedelijk Museum voor Actuele Kunst gehangen heeft. Om bij te houden.

Dit jaar geen “Dead Poets” in de bibliotheek, maar wel een levendige presentatie van de vakken Nederlands, Engels en Duits. Mevrouw Deferm, mevrouw Goolaerts, meneer Dehairs en meneer Vandervaeren deden hun

uiterste best om elke bezoeker te overtuigen van het nut en de eenvoud van vreemde talen, daarbij geruggesteund door een poster van Harry Potter die met zijn “hocuspocus” – of zoals ze in het Engels zeggen:

“hocuspocus”,

om nog te zwijgen van het Duits: “Hokus Pokus” – ons duidelijk maakt dat elk schoolgaand kind in Zweinstein zijn talenkennis zo uit de mouw kan schudden.

In Zaal 6 namen mevrouw Dewinkeler en mevrouw Debecker ons mee naar het oude Egypte voor een les geschiedenis. Aan de hiërogliften te zien, waren de Egyptenaren de eerste Tecktonik-aanhangers (zie YouTube voor een potje TCK indien u niet de laatste trends volgt). De geschiedenis herhaalt zich, zij het zonder intelligente bouwwerken als de

piramiden.

Vervolgens zijn we in de teletijdsmachine gestapt, om terecht te komen bij de Romeinen in Zaal 11 en meerbepaald bij onze Gladiator, de leerkracht Latijn. Geen ander weet de jonge leeuwen beter te temmen. Dit jaar was het toekomstvoorspellende orakel op vakantie en kregen we ter vervanging de mogelijkheid om onze naam in het Grieks te laten spellen. De leerkracht Latijn wenst voortaan als αἰὼνις aangesproken te worden.

Even ernstig: Zaal 7 was omgebouwd tot de Abu Graibgevangenis en men toonde de film "Guantanamo Bay". Er hingen stroppen, er lag prikkeldraad, er waren posters met terechtstellingen enz. Het leek een waarschuwing voor het vak Duits, maar in feite was het een ernstige oproep van de werkgroep Amnesty International om mee te helpen met brieven te

schrijven om regeringen onder druk te zetten opdat ze eerlijke processen voeren.

In Zaal 8 werden we verwelkomd door onze beursanalisten, meneer Deridder en meneer Vandenbroek. Ook in tijden van financiële malaise, blijven ze optimistisch de markt van vraag en aanbod bespelen. Helaas kan aan de verliescijfers

geen succesverhaal gehangen worden en daarom werd er dit jaar geen film vertoond. “A fistfull of dollars” en “For a few dollars more” waren nochtans toepasselijk geweest.

In Zaal 9 heerste de stilte met de film “Die Große Stille”. Popcornvreter en colaslurpers werden buiten gekeken. Meditatie en bezinning stonden hier centraal. Ik meende een aantal oerelementen te herkennen en kon me wel vinden in enkele wijsheden, zoals “Leraren openen deuren, maar je moet zelf binnengaan” (Chinees spreekwoord).

Vervolgens was er de regiekamer (“controlroom”), waar de leerkracht

informatica ons toonde wat een mens zoal met een computer kan verwezenlijken als de muis niet is gaan lopen of als de server goed functioneert. Zeer modern, zeer up-to-date.

In de sportzaal toonden de filmsterren zich

van hun sportiefste kant (“Run, Forrest, run!”) en in Zaal 13 haalden ze hun muzikaalste talenten boven. De klanken konden de decibels niet volgen, de toonladder miste een aantal sporten en er viel al eens een instrument weg, kortom een groepje met groeipotentieel.

Dan mogen we de taarten niet vergeten. Mevrouw Vanderstockt had haar leerlingen weer eens opgetrommeld om hun bakkunsten boven te halen voor de “Cosy Corner”, zoals een geüpgradede refter wel eens wordt genoemd (voor spellingregels van Engelse werkwoorden, zie Zaal 5). SOS Piet was terecht weggebleven want de taarten waren bijzonder geslaagd. Als we iets geleerd hebben, dan is het dat de hoofdprijs van de tombola een prachtige, heerlijke “gateau” was.

Waar was de zaal met de voorstelling van de schoolreizen gebleven? Wel, die schoolprojecten werden

uitvoerig getoond in de gangen. Veel lachende gezichten en hopelijk kunnen de toekomstige leerlingen ook zo genieten van die uitstappen.

Als je dus wilde deel uit maken van deze schitterende cast, dan moest je je melden in de foyer, het inschrijvingslokaal. Een hele groep jonge sterren zullen alvast meespelen in de blockbuster van 2008.

M. Luyckx, leerkracht Nederlands

Culturele Avond 2008: 'The Scottish play'

'Goed is kwaad en kwaad is goed, door mist en nevel Macbeth tegemoet.'

Vijftien acteurs en actrices en nog eens zoveel danseressen van onze school zullen op vrijdag 9 en zaterdag 10 mei een eigenzinnige versie brengen van Shakespeare's kortste tragedie: 'Macbeth'.

Na een bloederige veldslag tegen de Noren keert de Schotse generaal Macbeth samen met zijn beste vriend en latere aartsrivaal Banquo terug naar zijn kasteel. Onderweg botsen de twee echter op drie weerzinwekkende feeksen die hem voorspellen dat hij koning zal worden. Deze voorspelling leidt tot de vreselijke koningsmoord, mede ingegeven door zijn duistere vrouw Lady Macbeth. Dit is het begin van een noodlotscarousel die niet meer te stoppen is.

Als u vreest voor een avondje loodzware tekst debiteren en wreedaardige bloedbaden kunnen wij u alvast geruststellen. Onze versie is gebaseerd op een bewerking van Joost Vercaemst die de Shakespeare-klassieker herwerkte tot een wervelende jeugdproductie. Onze versie is gekneed op maat een groep jonge enthousiaste acteurs en actrices die u gewoon een avondje pretentieloos amusement willen brengen. De knotsgekke heksen, de gordijnkopjes, het mimespel dat de moordpoging op Banquo en zijn zoon Fleance uitbeeldt, de overweldigende dansprestaties, enzovoort; kortom, redenen genoeg om dit unieke spektakel zeker niet te missen.

Na de paasvakantie zijn de kaarten verkrijgbaar bij de spelers en de danseressen. Zorg dat u er tijdig bij bent.

Waar? Felix Sohiecentrum in het centrum Hoeilaart (naast de kerk)

Wanneer? vrijdag 9 en zaterdag 10 mei om 20.00 u.

Wie?

Danseressen: o.l.v. Louise Van de Laer, Aurelie Buti, Lara Vanderlinden en Louanne Ampofo:

Maud Devleeshouwer, Charlotte Lefèvre, Pauline Dekoninck, Steffi-Jo Briffoz, Soumia Alouajaji, Valérie

Martin, Karlien Desmet, Laura Derom, Lincy De Letter, Margaux Dubernard, Imane Ghéris, Laura Deschuyter en Houda Nouali.

Spelers:

Sophie Vandenkerchove, Stijn De Vits, Gaëlle Branders, Giel De Vits, Laura Stroobant, Oona Degroote, Amaury Stroobant, Thyra Degroote, Charles – Anthony Schiettecatte, Edward Smith, Michaël Tasiaux, Aurélie Verhaegen, Xavier Delacauw, Mike Stroobant en Hannah Degroote.

Tot gauw!

W. Vanderstraeten, leerkracht Nederlands

Idiot!

Een harde les, die wel geleerd moet worden

U heeft misschien de Nederlandse leerlingen zien rel schoppen naar aanleiding van de 1040-norm, het vereiste lesurenpakket in de middelbare school. Dit slecht gedrag verdient geen punten, maar er is meer aan de hand: het Nederlands onderwijs heeft een ronduit slecht rapport gekregen van een parlementaire commissie. En dat baart zorgen, want Vlaanderen volgt al tientallen jaren de “innovatieve” ideeën van Nederland. 15 jaar geleden werden leerkrachten bij ons al op basis van deze theorieën opgeleid.

De grote onderwijsvernieuwingen in de jaren negentig in Nederland streefden het gelijkheidsideaal na, maar hebben uiteindelijk tot een daling van het algemene onderwijspeil geleid. Dat is de pijnlijke conclusie waarmee politici, onderwijskundigen, belangenorganisaties, bedrijfsleven, en iedereen die op dezelfde lijn zat – tot de educatieve uitgeverijen aan toe – nu worden geconfronteerd. Moeilijk lerende kinderen moesten in dezelfde klas zitten als normaal begaafde leerlingen. Gelijk onderwijs zou voor alle kinderen gelijke kansen creëren, maar het werkte niet. Het gevolg was dat hogescholen en universiteiten eerstejaars moesten bijspijkeren, terwijl de moeilijk lerende kinderen in een schooltype zaten dat voor hen gewoonweg niet geschikt is. In het beleid zijn grote risico's genomen met kwetsbare leerlingen voor wie het onderwijs te (lang) theoretisch was en voor wie er geen aparte leerroutes mochten komen. Voor deze leerlingen is de nadruk komen te liggen op wat ze niet konden, in plaats van op hun talenten benutten.

Een ander zwakte van het huidige onderwijs in Nederland, is dat het onderwijs alle maatschappelijke problemen krijgt toegeschoven: verplichte seksuele voorlichting, lessen om te voorkomen dat kinderen te dik worden, autorijlessen enz. De commissie pleit ervoor dat het onderwijs zich terug met haar kerntaak bezighoudt: onderwijs.

Leerkrachten werden niet gevraagd naar hun mening bij het invoeren van vernieuwingen als TVS (Toepassing-Vaardigheid-Samenhang, onderdeel van de basisvorming) en het studiehuis, die door scholen – deels ten onrechte – als verplicht ervaren werden. In dit proces van didactische vernieuwing is een verschuiving zichtbaar van vakinhoud naar algemene vaardigheden als samenwerkend leren, zelfstandig werken, zelfstandig leren en contextrijk leren. De wetenschappelijke onderbouwing van de effectiviteit van sommige ‘nieuwe leren’-methoden ontbreekt nog. Wat wel als wetenschappelijk onderbouwd werd doorgedruwd, is dat leerlingen minder hebben aan frontaal lesgeven (leerkracht vooraan aan het woord) en niet gediend zijn met een grote feitenkennis, vermits dat al op papier/internet staat. De kunst is om het te vinden, te ontdekken en de leerkracht is daarbij de begeleider, de coach die er vooral op moet letten dat de leerlingen het merendeel van de tijd aan

het woord zijn (communicatieve aanpak). Dat zijn ze ondertussen ook, zij het niet over de feiten.

En zo komen we tot onthutsende getuigenissen dat leerlingen dachten dat de Tweede Wereldoorlog in 1989 tot een eind kwam, dat de Berlijnse Muur was gebouwd om de uitstroom van West-Berlijnse vluchtelingen naar Oost-Duitsland tegen te houden en dat 'De Gaulle' de treffer was waarmee Zinedine Zidane Frankrijk het wereldkampioenschap voetbal bezorgde. Leerlingen schreven 'visa versa' en 'chillen' in hun opstellen en dachten dat 'kerntaken' van de overheid met atoombommen te maken hadden.

De Nederlandse onderwijscommissie houdt een pleidooi om vooral basisvakken als rekenen en taal te verlossen van deze niet wetenschappelijk onderbouwde vernieuwingen. Laat nu net Frank Vandenbroucke, onze Vlaamse onderwijsminister de volgende uitspraak doen i.v.m. de Brusselse scholen: "We moeten de kwaliteitsnorm van die scholen hoog houden. We moeten ervoor zorgen dat degenen die in die scholen zitten, Nederlands leren op het niveau dat ook in Vlaanderen wordt geleerd. Dat moet duidelijk zijn voor de ouders die daar voor kiezen. Als de kinderen van anderstalige ouders dat niveau Nederlands niet leren, zullen ze geen getuigschrift krijgen."

Maak u geen zorgen, de leerlingen in Brusselse scholen maken dezelfde fouten als de leerlingen in Vlaamse scholen tegen "dat niveau Nederlands", dus misschien moet de didactiek eerst nog eens in het hele Nederlandstalige gebied aangepast worden, zoals het Nederlandse onderwijsrapport aanbeveelt.

M. Luyckx, leerkracht Nederlands

Latijnse opschriften in Leuven

Op donderdag 31 januari trok ons klasje Latijn naar Leuven. De Leuvense binnenstad staat vol Latijnse opschriften, en die wilden we natuurlijk van dichtbij bekijken en vertalen.

Ondanks de ijzige wind kwamen we goed gehumeurd aan in het station van de studentenstad. Na een snelle blik op het Martelarenplein te hebben geworpen, begaven we ons richting centrum. In de Bondgenotenlaan hielden we halt bij het standbeeld van Justus Lipsius, gemaakt door Jules Bourdain, een oud-student van de KU Leuven. Het Latijnse citaat op het standbeeld meldt dat het kunstwerk een hommage is aan Justus Lipsius, professor aan de universiteit Alma Mater. Hij was een belangrijke filoloog en filosoof en leverde een grote bijdrage aan het onderwijs door zijn buitengewone kennis van de Oudheid. Het beeld werd in mei

1909 onthuld, ter ere van het 75ste jaar van de heroprichting van de universiteit. In 1797 was de universiteit afgeschaft omdat de meeste priesters en leden van het universitair korps geweigerd hadden om de eed van trouw aan de Franse republiek af te leggen.

Vervolgens wandelden we door tot op het Ladeuzeplein en hielden halt voor de Centrale Bibliotheek waar een gids ons zou opwachten. In de hal van het gebouw maakten we even tijd voor het vertalen van de vele opschriften op de gevels. De

Latijnse citaten en andere uiterlijke kenmerken van de bibliotheek wijzen op de verwoesting en de heropbouw van het bouwwerk. Eenmaal verwelkomd door onze gids namen we een kijkje binnen de muren, in de verschillende zalen. De leeszaal met haar houten bekleding en sip kijkende studenten vond ik heel indrukwekkend. In een van de bovenste zalen van de bibliotheek kregen we de pronkstukken van de Leuvense collectie te zien, en hoorden we het hele verhaal van de universiteitsbibliotheek. Het is namelijk zo dat tijdens de Eerste Wereldoorlog de bibliotheek, die toen gelegen was op de Oude Markt, volledig platgebrand werd door de Duitsers. De Leuvenaars zagen een groot deel van hun kostbare boekencollectie in vlammen opgaan. Met Amerikaanse financiële steun werd de bibliotheek heropgebouwd op het Ladeuzeplein. In 1940 werd het gebouw weer getroffen door de oorlog. Ontelbare boeken gingen weer verloren in de vlammenzee. Gelukkig werd spoedig na de Tweede Wereldoorlog de universiteitsbibliotheek weer opgebouwd. Zoals ik al schreef, wijzen heel wat uiterlijke kenmerken van het gebouw op zijn woelig verleden. Op het dak zie je bijvoorbeeld een Chinese draak: de Chinezen hielpen namelijk mee met de wederopbouw van de bibliotheek.

Na een interessante uiteenzetting over de geschiedenis van de bibliotheek zetten we onze ontdekkingsstocht voort en begaven we ons richting Kardinaal Mercierplein. Daar bevindt zich het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte.

's Middags hielden we halt in het studentenrestaurant Alma I waar meneer Debraekeleer ons opwachtte. Na een lekker middagmaal, waaronder een heerlijke portie frietjes, waren we weer helemaal klaar om Leuven verder te ontdekken.

Meneer Debraekeleer leidde ons naar het College De Valk. Het college behoorde tot een van de vier speciale faculteiten van de Artes of vrije kunsten. Nu vind je er de faculteit rechten van de K.U. Leuven terug. Vervolgens bezochten we de

Muntstraat met haar vele restaurantjes en hielden daarna halt aan het Pauscollege, een studentenresidentie.

Met koude handen en een rode neus wandelden we verder naar de Grote Markt, en namen een kijkje in de universiteitshal. Eenmaal binnen vertaalden we de opschriften aan de ingang, waaronder een erbetoon aan Erasmus die het Drie-Talencollege oprichtte. Na deze korte stop wandelden we verder en liepen voorbij verschillende scholen. Eerst kwam het Heilige Drievuldigheidscollege aan bod, bezit van de paters Josefieten. Daarna zagen we het Paridaens Instituut of Hollands College en het Iers College. Beide colleges waren studiehuisen voor respectievelijk Nederlandse en Ierse studenten. Aangezien ze een andere godsdienst hadden, moesten ze in aparte studiehuisen gehuisvest worden.

Rechtover deze twee colleges ligt de Damiaankerk. Omdat we nu eenmaal zo

nieuwsgierig zijn, namen we snel een kijkje in de crypte van Jozef de Veuster of Pater Damiaan. Tot de grote vreugde van meneer Debraekeleer stapten we richting Justus Lipsiuscollege, zijn vroegere 'residentie'. Het college was oorspronkelijk voor geestelijken, nu herbergt ze studenten. Na deze korte flashback in het verleden van onze leerkracht Latijn, wandelden we naar de Kruidtuin of Botanicus Lovaniensis. De tuin was groot en goed onderhouden, in de

zomer zal hij er waarschijnlijk nog mooier bij liggen.

Tot slot beëindigden we onze uitstap met een warme wafel of pannenkoek en liepen met een volle maag terug naar het station. Kortom, het was een fijne, leerrijke dag !

Aurelie, leerling van GB

De magie tussen David en Claudia

Onze vijftes en zesdes woonden op 19 februari in Bozar de voorstelling "Glanzen" van Theatergezelschap De Koe bij.

"Glanzen" begint met de aankondiging van acteur Peter Van den Eede, alias het personage Frederik, dat de voorstelling niet plaats kan vinden. Doordat de lichten in de zaal aanblijven en door het naturel waarmee Van den Eede acteert, lijkt dit ook echt zo te zijn.

Van den Eede speelt dus Frederik, die samen met Liesbeth, vertolkt door Sien Eggers, al jarenlang het verhaal van illusionist David Copperfield en Claudia

Schiffer opvoert. Hij is het beu om telkens te moeten "spelen" en wil het echte leven, buiten de spotlights van het theater, ervaren. Concreet wil hij, nadat hij met Liesbeth getrouwd is, huizen gaan helpen heropbouwen in crisisgebieden (Soedan bijvoorbeeld). Dan pas krijgt zijn leven zin.

De voorstelling heeft als doel de magie van het theater bloot te leggen: de techniek die achter een voorstelling schuilt is niet verstopt, maar valt gewoon te zien vanuit het publiek.

De machines staan zagezegd geprogrammeerd voor het stuk over Copperfield en Schiffer, waardoor er soms hilarische momenten ontstaan doordat ze niet aansluiten bij het echte stuk. Frederik speelt na lang aandringen van Liesbeth dan toch even zijn rol en schudt een paar slechte goocheltrucs uit zijn mouw, terwijl zij even verdwijnt achter de coulissen. Als Liesbeth dan terugkomt, beginnen de twee te filosoferen over het werkelijke leven, dat ze verkiezen boven de schijn en nep van het theater. Ze denken ook na over hun verleden en halen een aantal anekdotes uit hun jeugd boven.

In een flashback krijgen we een gesprek tussen de vader van Frederik en de moeder van Liesbeth te zien. Ze vragen zich af of ze wel het juiste hebben gedaan voor hun kinderen. Ze hebben hun kinderen altijd gesteund, ze hebben altijd het beste voor hen gewild, en hen gemotiveerd om te doen waar ze het beste in waren. Maar ze merken dat hun kinderen zijn blijven steken in de wereld van de schijn, waar de magie heerst over de werkelijkheid.

Daarom besluiten ze een eend met een boodschap in zijn bek uit de lucht te laten vallen, en op die boodschap staat : “Dit is een oog. Het oog bestaat niet zonder jullie. Jullie bestaan niet zonder het oog.”

Frederik en Liesbeth denken na over die boodschap en beseffen dat het hier een hint betreft over “tijdloze rechtvaardigheid”, waar de wereld dringend behoefte aan heeft. Alleen door voor het echte leven te kiezen, in plaats van te blijven steken in de illusie kunnen ze zich daarvoor inzetten.

De acteurprestaties van beide acteurs hebben me aangenaam verrast. Sien Eggers kende ik al door haar rollen in tv-series, maar een theaterstuk geeft nog een heel ander beeld van een acteur. Ook Peter Van den Eede is subliem als Frederik, als Copperfield, als de vader van Frederik, als een konijn en als een aap.

Er wordt goed gebruik gemaakt van de beschikbare technieken: bijvoorbeeld de lichten die aanblijven tijdens de voorstelling zorgen ervoor dat het geloofwaardig lijkt dat het toneelstuk niet op gang komt, de ontploffing (goocheltruc) zorgt voor een dankbare afwisseling tussen al het gefilosofeer, ... “Glanzen” was een toneelstuk dat echt wel boeide. De verschillende verhaallijnen die in het stuk voorkomen werkten wel verwarring in de hand waardoor het niet zo eenvoudig was de boodschap te vinden.

Diederik en Aurelie, leerlingen van 5C